

Köszöntöm dr. Magyar János Professzor Urat!

Szerencsémnek tartom, hogy jelen lehettem az MTA 2001. október 15-én megrendezett első Erdőrendezési Tudományos Konferencián. Megható volt szakmánk fundamentális, tudományos és gyakorlati ágának (talán egy kicsit meg is késett) első magas színvonalú, méltóan tudományos konferenciáján részt vennem. A rendezvény apropóját dr. Magyar János akadémikus, egyetemünk nyugdíjas professzorának 90. születésnapjára szóló köszöntés adta.

Az egész erdészszakmának szóló nagy megbecsülést jelentett az MTA elnökének részvétele az ünnepi rendezvényen. Dr. Magyar János akadémikusunkat, de az ágazatot is köszöntő őszinte, meleg szavai.

Dr. Magyar János nagy ívű tudományos oktatói és szervezői pályáját, életútját jeles kollegák magas színvonalon méltatták. Tehát nem is ilyen szerepkörben fogtam tollat, hanem mint az ünnepelet első tanítványainak derék hadában tanuló egykori diákja írok és emlékezem nagy-nagy szeretettel, valamint privátim hálaival és szeretettel tisztelgek János bácsi előtt.

Alma Materünk vezetését nem könnyű időben vállalta. A legendásan összetartó 1956-os V. évfolyamunk oklevelét már ő írta alá.

Nem hagyta el szolgálati helyét '56 októberének vészterhes napjaiban sem. Akkor, amikor oktató, vezető társainak igen nagy része ezt tette indokolatlanul!

Ma is fényképszerűen él bennem a kép 1956. november 4-e estebe hajló délutánja, amikor az orosz tankok közvetlen közeléből a főiskola portája elől eszeveszett tempóban menekültünk Johann Zimmerman máltai lovagrend tagja által vezetett osztrák rendszámú Peugeot gépkocsival. A kihalt Mikovényi úton kissé hajlott háttal, szokásos nyújtott lépteivel ballagott a főiskoláról haza, a Szent Imre, akkori nevén Dimitrov téri diákokthozbeli szükséglakásába, ahol még sokáig négytagú családjával élt. Bizonyára nem voltak és nem is szerzett különös érdemeket, amelyek rangos lakás juttatásával jártak volna. Ott élt velünk, közöttünk a kollégiumban.

1956 novemberében mindenki futott, menekült, de ő maradt a vártán. Helyt állt.

Nevelt bennünket is a jóban, rosszbani helytállásra. Nem véletlenül vésődött belénk mondása: „*Mindent a hely, az idő és a körülmények határoznak meg*”. Ezt a bölcsességet pakolgatta útravalóul tarisznyánkba.

Az élet kemény ütközések során, de végül is a kompromisszumok útján bonyolódik, és hogy a tisztességes közéletet megtalálhassuk, adta kezünkbe e mondását delejtűként.

Az ő személyes élete, főiskolai igazgatói tevékenysége is ezt példázta. A Kádár rezsim 1957-ben elrendelte, hogy a végzős egyetemi hallgatókat minősíteni kell. Az egyik 1958-ban végzett hallgató minősítését tárgyalta és írta alá a minősítő bizottság. Az egyik, egyébként társadalmi ösztöndíjas hallgatóról írták. „Jó szakember lehet, azonban addig, míg politikai magatartását meg nem változtatja, addig csak védkerületvezetőnek javasoljuk” – szólt a „reális” minősítés. 1958. június 30-án kelt az Erdőmérnöki Főiskola igazgatójának záradéka szerint azonban „A célszerűség mellett szól, hogy mérnöki munkakörben kapjon beosztást.” Aláírás: Dr. Magyar János igazgató. Íme egy cáfolhatatlan, bölcs kompromisszum.

A minősített egyébként kollégám és barátom, 1967-től 26 éven át, nyugdíjazásáig egy nem könnyű erdészet kreatív vezetője volt.

Magyar János professzor úr az életre nevelést az oktatás fölé, elé helyezte. Anélkül, hogy kihangsúlyozta volna, a gyakorlatban ránk váró vezetői beosztásra, az emberekkel való tisztességes bánásmódra, a dolgozó ember szeretetére és tiszteletére nevelt bennünket. Pályánkra mi is már deres fejjel visszagondolva most látjuk igazán, hogy milyen áldott és hasznos útravaló volt ez.

János bácsi szerény életvitele, szellemisége tette lelkünkben gyönyörű szakmánkat élethivatássá. Belénk ivódott lényéből kisugárzóan, hogy a szakma nehézségeit romantikusan kell felfogni. Ez teszi ugyanis a szakmát hivatássá!

Kiegyensúlyozott és itt-ott öniróniától sem mentes, meleg humorú magatartásodra gondolva köszöntlek kedves Professzor Úr, drága János bácsi! Szokásod volt az előadások szünetében a padok között sétálgatva bele-beletekinteni a balekság nyitva hagyott jegyzetébe, mintegy ön- és hallgatói kontroll végett. A becsukott füzetet nem vágta fel, csak a nyitva hagyottakba pillantottál bele. Az egyik ilyen füzet marginális megjegyzésén megakadt a szemed, amely esetből jóízű, önironikus anekdotát kerekítettél, olvasva a balek megjegyzését, miszerint:

„A magyarban száz szónak is egy a vége, de Magyarnál egy szónak is száz a vége.”

Köszöntésed nagy ívű életpályád 90. stációjában azzal fejezem be János bácsi, tisztelt Professzor Úr, az életed nagy „sorsszavának” a maihoz hasonló szellemi és fizikai frissességben legalább száz vége legyen!

Üdv az erdészeknek; Vivát professores!

Dr. Bartucz Ferenc

Természetvédők tiltakoznak a madármészárlás ellen

Közel 10 éve a Magyarországra látogató olasz vadászok tevékenységét botrányok sorozata kíséri. A magyar természetvédelem erőfeszítéseinek köszönhetően fennmaradt gazdag madárvilágunk tízezreit mészárolják le a vadászati hatóságok elnéző magatartásának és a vadásztatásban résztvevők aktív közreműködésének köszönhetően.

Felkérjük a kormányt, hogy a most nyilvánosságra került esetben – amikor 11 800 védett madarat mészároltak le – rendeljen el vizsgálatot, amelyben tisztázza a vadászati hatóság felelősségét is. Kérjük továbbá, hogy az olasz vadászok barbár tevékenységének megakadályozása érdekében azonnal tiltsa meg számukra a magyarországi vadászatot.

**Magyar Madártani és Természetvédelmi Egyesület (MME)
Magyar Természetvédők
Szövetsége
WWF Magyarország**

A nitrogén hatása az erdőkre és talajukra

Finnországban indított nitrogéntrágyázási kísérletek lehetőséget adtak arra, hogy a nitrogénnek erdőre tett hatását megismerjük.

Fontosabb megállapítások:

1. A nitrogéntrágyázás nyomán nőtt a humuszos szint szervesanyag-tartalma, de a humusz minőségére nem volt hatása. 2. A nitrogéntrágyázás nem növelte a talaj savanyúságát. 3. A nitrogénülepedésnek eddig nem volt kimutatható káros hatása a finn erdők talajára. 4. A nitrogén talajbani felhalmozódása fokozta a nitrogén ásványosodását és a nitrogén-kimosódás kockázatát végvágást követően.

[Hiv. Szabolcs I. (edit.): Ecological impact of acidification]

Ref.: **Dr. Szodfridt István**